

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. D. Ioannis Ivsti Lanspergii, Natione Bavari, Illvminati
Ac Religiosissimi viri, Carthusiae Coloniensis ante annos
centum Vicarii, & Magistri Nouitiorum laudatissimi Opera**

In Qvinque Tomos Distributa, à mendis expurgata, veteri integritati
restituta, & indicibus locupletata

De Tempore

Landsberg, Johannes Justus

Coloniae Agrippinae, 1631

Exegesis Euangelij Luc. XV.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47044](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47044)

in vobis detur locus, quia aduersarius vester diabolus, quē continuē vobis quomodo habetis insidiantē, ita semper suspectū habere, atq; contra eundē in armis esse vos decet. Hic tanquā leo rugiens circumit implacabili odio vos persequēs, & occasiones, studia vestra, naturales conditiones, & occupationes vestras considerans, quærīt quē deuoret, seu quē per mortale peccatū, per quē amissionem gratiæ diuinæ sibi incorporet. Cui fortes resistite in fide. Fortes decet ad resistendum hosti nos exhibere. Itaque fortitudo animi in pugna est necessaria, omnisquē procul abijciendā, tam ignauia, quam pusillanimitas. Resistite autem in fide, credentes ē cælo auxilium vobis affuturum. Quod in fide quoque imploretis à Domino, nec in vobis confidatis, sed in Dei adiutorio: quo vos erigatis contra diabolum, cuius nulla est virtus, vbi illi fides resistit. *Resistite igitur diabolo, & fugiet à vobis.* Nec vos molestie huius tædeat, scientes vos non solos esse, quibus bellum est cum diabolo, sed vestræ fraternitati, hoc est, omnibus electis, qui in mundo sunt, passionem quoque hanc euenire. *Militia namque est vita hominis super terram. Item omnes qui placuerunt Deo, per multas tribulationes transferunt fideles.* Deus autem omnis gratiæ benignissimus collator: Nihil enim nobis debetur prohib, quæ nos soli hic abique Dei gratia gessimus, quam pœnæ & supplicia. Quippe qui à nobis ipsi nihil habemus aliud quam non esse, ab omni bono disticere, ad vitia, ad nostri destructionem, ad perditionem quoque proclites esse, & in peccata non tam labi quàm ruere. Reliqua quæcunque bona sunt, à Deo sunt. Itaque Deus omnis gratiæ, qui vocauit nos in gloriam suam, et adoptionis simus hic per gratiam eius filij, atque bonorum cælestium hæredes in Christo Iesu, seu per Christum Iesum, modicum quidem passos. Passio est introductio in gloriam, quandoquidem de Christo scriptum est: *Opportet ut Christum pati, & sic intrare in gloriam suam.* De filijs quoque Zebedæi scriptum est, quod petentibus per matrem confessum cum Christo in eius regno, respondit Christus: *Potestis bibere calicem quem ego bibiturus sum!* Significans nimirum passionem necessariam ingredi volentibus in gloriam æternam. Dicit autem Petrus hic modicum quidem passos. *Quare modicū æstimat? Quia præsentis vitæ omnis afflictio modica & momentanea est comparata immensitati gaudij cælestis.* Sequitur: Ipse, hoc est, Deus, qui in vobis cœpit, perficiet, consummabitq; gratiam suam in vobis operantem, ipse voluntatem vestram bonam confirmabitq; perseverantia. Ipse denique hanc roborabit ne deficiatis in tribulationibus. Ipsi gloria, quo omnes illum adorent, prædicent, ac laudent. Ipsi imperium, cui omnes sese subiciant in secula seculorum, Amen.

EXEGESIS EVANGELII DOMINICÆ III.
post Dominicam Sanctissimæ Trinitatis. Luca XX.

Prima Dominica S. Trinitatis succedente Dominicæ Dominus nos ad timorem compungi voluit, saltem seruilem: historiā de epulone natans miseram, quo nos mundo non fideremus, temporalitatem disceremus contemnere, carere gaudijs, illicitisq; quibuscunque voluptatibus. Sequenti post illam Dominica allicit nos ad cœnæ cælestis desiderium, memores nos esse volens vocationis nostræ, & parata omnia quæ sunt nobis ad salutem necessaria, modo voluntas bona, studiumq; veniendi accedat.

In hac:

Isaob. 4.

Iob 7.
Iudith 8.

Rom. 8.

Lucæ 24.
Matth. 6.

Marc. 10.

2. Corin. 4.

Lucæ 16.

Lucæ 14.

In hac tertia Dominica nos peccatores inuitamur ad accessum ipsius Saluatoris per penitentiam. Qua in re ne terreamur Dei iustitia, misericordia nobis proponitur nostri Saluatoris, nunciaturque gaudium fieri in caelo super peccatore penitentiam agente. Tantum abest, ut peccator penitens non audiatur, aut non mereatur veniam. De hoc est Euangelium hodiernum.

Erant appropinquantibus ad Iesum publicani & peccatores, ut audirent illum.

Dominus noster Iesus Christus, non semel verbo, opereque, cur in mundum venerit, monstrauit. Nempe, ut quae perierant, oues resuscitaret, quod aberrasset reduceret, quod infirmum sanaret, & ut totum dicam, ut peccatores sibi reconciliaret. Dignatio misericordissima haec fuit, non necessitas. Nemine enim eget Deus. Propter peccatores igitur cum venisse, in mundum certissimo constat. Propter peccatores incarnatus est, passus est, & mortuus est. Et quid propter peccatores non fecit? Quid propter peccatores non tolerauit? Verum propter quos peccatores inquis? Quandoquidem scriptum est: *Altissimus odio habet peccatores*. Nunquid propter eos qui suas defendunt sordes, qui gloriatur in peccatis suis, & qui in transgressionibus praecceptorum diuinorum perseuerant? Minimè. *Nemini enim mandauit Deus, nemini consentit* (tamen non semper impediatur) *impie agere*. Siquidem scriptum est: *Altissimo odio est impius & impietas eius*. Cum his itaque peccatoribus nullam habet Deus familiaritatem (nouit enim qui sunt eius) utpote induratis & reprobis. Nouit cum quibus peccatoribus conuersaretur: nempe his qui illum desiderabant, & quibus se poterat exhibere Saluatorem. Quod enim omnibus aequè non se exhibet Saluatorem, ex ipsius impotentia non est, sed quia illum suis malitijs à se homines excludunt. Neminem enim ad bonum cogit, ne virtus non sit virtus, sed violentia. Sunt igitur alij peccatores qui odium peccata sua, qui se peccatores erubescunt, qui alios iustos astimant omnes, praeter se. Oculos suos in se retorquent, sua peccata attendunt, seipsum accusant. De alienis peccatis nihil se occupant, nec iudicant. De omnibus enim melius, quam de se ipsis sentiunt, ideo se continue plangunt. Quamdiu tamen (quicquid fecerint) Christus ad eos non venerit, aut ipsi venerint ad Christum, tamdiu adhuc peccatores manent. Ad hos peccatores (quia sunt humiles & sibi cogniti) accedit Christus, cum his manducat & bibit, non ut foueat, palpet & lactet in peccatis, sed ut eos à peccatis eripiat, & super eorum gaudeat penitentia, faciatque inde conuiuium in regno caelesti & gaudium. Eam ob rem Dominus tam exhibuit se affabilem, benignum, misericordem, pium, ac dulcem, ut peccatores huiusmodi humiles sumptis animis, resumptaque fiducia appropinquarent ad se. Appropinquantibus autem non gressu corporis tantum, sed & mente. Nil enim pedibus tantum accessisse profuisset, si corde à longè, & à Christo alieni stetissent. Ad hanc accessionem admonet nos Psalmus, dicens: *Accedite ad eum & illuminamini, & facies vestrae non confundentur*. Certè non confundentur, quia nemini Deus peccata impropere, eadem corrigere volenti. Et Iacobus ait: *Appropinquate Deo, & appropinquabit vobis*. Fecerunt hoc Matthaeus, Zachaeus, Maria Magdalena, & reliqui innumeri, quibus illud Pauli quadrabit dictum:

NNN 3. Qui

Matth. 17.

Esa. 53.

Matth. 10.

Psalm. 15.

Eccle. 12.

Eccle. 15.

Sapient. 14.

1. Tim. 2.

Peccatores

quinam reci-

pianur à

Christo.

Psalm. 12.

Iacob. 1.

Matth. 9.

Luc. 10.

Mate. 16.

Ephes. 2. *Appropin-* *Qui eratis aliquando longe, nunc propè facti estis.* Appropinatio igitur illa lau-
quatio ad De- *datur, vbi vita & moribus ad Christum acceditur, vbi totius vitæ agitur*
um lædabi- *conuersio ad Deum.*
lis quæ.

Et murmurabant scribæ & pharisæi, dicentes: Quia hic pec-
 catores recipit, & manducat cum illis.

Eccle. 9. *Psalm. 100.* Quamuis scriptum sit: *Viri iusti sunt tibi commensales,* & in Psalmo legatur:
Superbo oculo & insatiabili co. de. cum hoc non edebam: quo Pharisæi quoq; Chri-
 stum rem facere illicitam putabant, quod peccatoribus se præbuit amabi-
 lem, & in conuersatione communem, haudquaquam Christo nocere potuit

cum peccatoribus edere & conuersari. Proinde quemadmodum infirmio-
 res homines sunt ab improborum conuersatione dehortandi, ne ab eis discant
 quod deforme sit imitari: ita laudandi sunt perfecti, qui se communes
 exhibent peccatoribus, non quod negligentia abominacionesque eorum il-
 lis placeant, sed vt ad correctionem eos vitam, tam verbo, quam vitæ ex-
 emplo reducant. Hoc modo quoque Christum, qui inquinari non potuit,
 quiq; ad hoc venerat, vt ex peccatoribus iustos, ex infirmis faceret sanos, de-
 cebat maximè, vt perinde ac medicus inter ægros, inter peccatores Saluator,
 affabilis ac mansuetus videretur. Murmurabant autem Pharisæi a duer-
 sus illum, qui compati debuerant peccatoribus, & super his poenitentibus
 (quod Angeli quoque faciunt) gaudere. Sed reuera compertissimum est,

Gregor. quod magnus sentit Gregorius, falsam iustitiam (cuiusmodi pharisæica erat)
 habere indignationem, veram habere compassionem. Indignabantur falsi
 iusti his, qui veri esse iusti satagebant. Super iniquos enim, & verus, & fal-
 sus irascitur iustus, dissimili tamen animo & mente. Iustus enim verus iras-
 citur ex zelo, ac amore iustitiæ, falsus autem iustus liuore irascitur vindi-
 cæ. Spernit enim, cui irascitur, proximum suum. Iustus sæpè numero durioribus
 verbis aggreditur in corrigendo proximum, internam tamen illum
 seruare dulcedinem charitatis. Intellige fili patrem tibi peccanti irascen-
 tem. Ideo enim tibi irascitur, ideo te arguit, vt à peccatis retractum te faciat
 meliorem. Porro mali non sciunt corrigere, quia finem correctionis non
 querunt, nec ex charitate arguunt, sed vt dedecore, ignominiaq; homines
 afficiant. Non igitur zelus rectus, sed superbia, arrogantia, & liuor in Pha-
 risæis erat, qui peccatores despiciebant, se illis præferentes. Peccatorum
 namque consortia non ideo, ne illorum fallerentur, paulatimq; abducerentur
 erroribus, fugiebant, sed quia eos vt se indignos despiciebant, atque
 cum quibus ipsi iustiores non debeant conuersari, illos spernebant. Eam ob
 rem Christum, aliosque iustos inquinari ex conuersatione familiari, cum
 peccatoribus existimabant. Huiusmodi Simon ille erat, qui Dominum re-
 cepit conuiuio, in quo mulier peccatrix ad Dominum accessit, suis lachry-
 mis pedes eius lauans. Quod cernens Simon intra se cogitans, dicebat: Si
 esset Propheta, sciret vtique, quæ & qualis est mulier quæ tangit eum, quia
 peccatrix est. Putabat enim Domino, vt se tangendum præberet peccatrici,
 non conuenire: haud dubium, si ad suos mulier pedes venisset, calceibus eam
 repulsurus. Pharisæi autem duas causas se habere putabant murmurandi,
 puta

Ira iusti quid sit, quidve intendat.

Lucæ 7.

Murmuratio pharisæorum

puta quod Christus peccatores reciperet, & cum illis manducaret. Grandis Pharisæorum querimonia, quod iuxta Prophetam, Dominus esset clemens & misericors, patiens & multum misericors, præstabilisque super malitia. Grande crimen, ac Pharisæorum censura dignum, quod Dominus ad se redeuntes peccatores benignè susciperet, resuscitans de pulvere inopes virtute, & de stercore eleuans peccatorum pauperes, vt collocet eos cum principibus populi sui caelestis. Hoc modo frater quoque senior quum domum ex agro rediret, audiretq; ob fratris sui reditum, qui luxu omne in honestè patrimonium suum consumperat, patrem conuiuantem, & omnem familiam gaudentem, inuidit, atq; (qui simul propter eam gaudere debuerat) intrare noluit. Hoc modo Pharisæi quoq; non probabant, sed rem aestimabant indignam, quod cum peccatoribus manducaret Christus. Se verò, cum quibus ederet, haud dubium aestimabant dignos. Verum, cum superbiam eorumque liuorem nõ ignoraret Christus, audi tamen quam benignè cum his liuidis murmuratoribus agat. Neque enim eos durè obiurgat, sed piè instruit per parabolam. Ideo sequitur:

Et ait ad illos parabolam istam, dicens: Quis ex vobis homo, qui habet centum oues, & si perdidit vnã ex illis, nonne dimittit nonaginta nouem in deserto, & vadit ad illam quæ perierat, donec inueniat eam?

In hac parabola nihil vult dicere aliud, quam iniuste illos murmurare super hoc, quod animas ipse diabolica fraude amissas, atque abductas quaerere reducendas: quando quidem qui centum habet oues, vnã si perdidit, requirit, reducereque satagit in locum & ordinem vnde excidit. Quod quare non similiter est faciendum in animabus, si id sit de ouibus? Homo itaque ille Deus est, qui habet centum oues, id est, vniuersitatem creaturarum, Angelorum & hominum. Per nonaginta autem nouem indicat choros Angelorum, quibus si adhuc vna addatur, fiunt centum. Sant itaque Angeli oues per innocentiam, obedientiam & dilectionem. Est quoque natura humana ouis, sed quæ in primo homine seducta aberrauit ac perijt, vt Psalmista habet: *Erraui sicut ouis quæ perijt*. Et Esaias ait: *Omnes nos quasi oues errauimus*. Hanc ouem perditam, nonaginta nouem alijs in deserto, hoc est, in caelo (vbi pascua sunt aeternæ viriditatis) relicta, Dei Filius quaesuit. Hoc enim ipse fateatur, dicens: *Missus sum ad oues, quæ perierunt domus Israel*. Quomodo autem quaesuit? Carnem assumendo humanam, prædicando, miracula faciendo, patiendo iniurias, vitæ exempla monstrando, & nos sua morte redimendo. Quapropter in Ezechiele dicit: *Ecce ego ipse per me visita- bo oues meas, sicut pastor visitat gregem suum in die, quando fuerit in medio ouium suarum dispersarum*. Charissimi filij attendite, quantam in nos misericordiam rogauit Deus, quod qui Angelis peccantibus non pepercit, nobis non solum pepercit, sed pro nobis etiam delicta nostra soluit.

Et cum inuenerit, imponit in humeros suos gaudens.

Inuenit ouem perditam Deus, cum humanam naturam assumpsit, quã tunc in humeros suos imposuit, cum peccata nostra pertulit super lignum. Pro nobis enim omnibus ipse passus est, pro nobis vulneratus est,

contra Christum quid intenderit. loel. 2.

Psal. 112.

Luc. 15.

Angeli & homines cur vocentur oues.

Psal. 112.

Esai. 53.

Matth. 10.

Ezech. 34.

1. Pet. 2.

Ouis perditus quando re- perta fuerit. 1. Pet. 2.

Esaiz 53.
Esaiz 40.
Matth. 23.

& eius liuore sanati sumus. Nam & Pater de eo dicit: *Propter scelus populi mei percussus est.* Humeri ergo Christi, cornua sunt crucis, quibus nos vnde excideramus ad patriam, hoc est, ad ouile caeleste reportauit. Hoc Esaiz praedicens, dixit: *In brachio suo congregabit agnos, & in sinu suo leuabit, factus ipse portabit.* Oues dispersas per varias peccatorum concupiscentias Christus congregauit, vt ipsemet dicit: *Hierusalem, Hierusalem, quoties volui congregare filios tuos, quemadmodum congregat gallina pullos suos sub alis, & noluisti.* Haec enim congregatio nihil aliud est, quam iustificatio peccatoris. In sinu suo agnos portare dicitur, cum ad se conuersos in pace & tranquillitate fouet conscientia. Tunc enim tranquilla tua potest esse conscientia, cum peccata tua damnata praeterita, & futura execraris. Foetas ipsas quoque portat. Foetae dicuntur animae illae, quae ex noua conuersione diuina gratia impregnantur, vt multitudinem operum pariat bonorum. Quas portat, dum in suo eas seruitio diuina consolatione confortat, vt non sentiant laborem.

Et veniens domum, conuocat amicos & vicinos, dicens illis: *Congratulamini mihi, quia inueni ouem meam quae perierat.*

In sua ascensione Christus haud dubium magno studio omnes Angelos, hominesque simul ascendenes refecit: potissimum quod ouem perditam, id est, naturam humanam ad pascua caelestia reduxit. Gratulandum enim maximum opere est in peccatoris conuersione. Primo, quod Christi imago reformata est. Secundo, quod fructus meritorum ac passionis Christi non est otiosus. Tertio, quod Angeli operam suam, hoc est, custodiam, protectionem & gubernationem, quam homini impendunt, non locarunt gratis, sed gaudium de anima habent saluata, & fructum suae percipiunt restorationis. Aduertendum quoque est quod dicit Dominus. *Non congratulamini mihi, cui maxime videbatur gratulandum, sed congratulamini mihi, quia Deo est gaudium vita nostra, & cum nos ad caelum reducimur, solennitatem laetitiae illius implemus.* Nam & laborem suum quem pro nobis fecit moriendo, quasi nihil reputat praeter amorem nostri. Neque enim sibi dicit gratulandum, quia redemit, sed quia inuenit ouem, minorem aestimans suam vitam, quam ouem, vt quod comparauerat sanguine suo, inuenisse se dicat, tanti faciens rem vel sic inuentam.

Dico vobis, quod ita gaudium erit in caelo super vno peccatore poenitentiam agente, quam super nonaginta nouem iustis, qui non indigent poenitentia.

Mirum hic videtur & dubium, an Deus praeferat poenitentiam innocentiae, quod dicit maius gaudium (repetitio enim sermonis eiusdem idem significat) fore Angelis Dei super vno peccatore poenitentiam agente, quam super nonaginta nouem iustis, qui non egent poenitentia. Sanctus Paulus conuersus ad Christum dubium non est, quin gratissimam Deo fecerit poenitentiam. Sancta Maria etiam Magdalena vas dilectionis & amoris, gratissimam quoque fecisse Deo poenitentiam quis dubitet? Deinde gaudium magnum in sua poenitentia, & in seruiore mouitatis vitae assumptae eam Angelis

In peccatoris conuersione gratulandum esse propter tria.

Agor. 9.
Luce. 7.

gelis fecisse quis neget? Sed nunquid maius fuit gaudium Dei, vel super Paulo, vel super eadem Maria Magdalena penitentibus, quam super puritate, innocentiaque, aut Ioannis Baptistae, aut beatissimae Virginis Mariae? Hæc enim ab omni peccato est præseruata, ille à peccato in matris utero sanctificatus. Hunc igitur sensum haudquaquam voluisse mihi videtur Dominus intelligi, sed vt D. Gregorius astruit, solere multos inueniri innocentes, qui graua peccata non admiserunt, atque ideo quo minus Deum offenderunt, tanto etiam seruiore minori, minori que austeritate sibi imperare. Quia enim non multa illicita admiserunt, ideo licentius etiam licitis vtuntur. Esse verò alios qui in multis deliquerunt, qui seruentiori cupiunt studio perditam recuperare, fracta restaurare, neglecta que supplere: illis, quia graua non admiserunt delicta, sufficere videtur, quod à peccatis contineant, & cõcessis rebus vtantur. Porro his qui multa illicita fecerunt, non item vt ab illicitis tantum abstineant, sufficere videtur, sed à multis etiam licitis refrænant. Itaque in huiusmodi verum est, maius gaudium fieri super peccatore penitentiam feruenter agente, quam super iusto tepide, aut non feruenter se erga Deum exercente. In summa igitur hoc intelligendum est, vt ceteris paribus (quod sanctus Thomas ait) semper præferatur, siue plus amatur innocens iustus, quam penitens, aut à peccato conuersus. Aliquando tamen conditiones mutantur, vt penitens resurgat melior, atque feruentior innocente, & tunc haud dubium præferatur. Certe non audeam ad omnia sanctam Teclam præferre S. Magdalene peccatricem, licet illa virgo innocens, hæc peccatrix fuerit. Creditur enim Maria Magdalena, licet post peccata penitens ardentior fuisse in charitate, quam fuerit Tecla in sua virginitate. Sic enim dicit Gregorius Magnus: Sciendum est, quoniam sunt plerique iusti, in quorum vita tantum est gaudium, vt eis quilibet peccatorum penitentia præponi nullatenus debeat. Hic ergo colligendum est, quantum Deo gaudium faciat, quando humiliter plangit iustus: si facit in cælo gaudium, quando hoc quod malè gessit, per penitentiam damnat iniustus.

Gregor.

Gaudium fieri super peccatore magis, quam super iusto, qui intelligendum sit. S. Thomas.

Gregor.

Aut quæ mulier habens drachmas decem: & si perdidit drachmam vnã, nonne accendit lucernam & euertit domum, & quarit diligenter donec inueniat eam? Et cum inuenit, conuocat amicas & vicinas, dicens: Congratulamini mihi, quia inueni drachmam quam perdideram. Ita dico gaudium erit coram Angelis Dei, super vno peccatore penitentiam agente.

Eadem est parabola, eadem similitudo, ideo ex prioris parabole expositione facile sensus hic idem elucet. Hoc vnum potest hic dici, per lucernam significari humanitatem Christi, quam Dei Filius in eo quod eam assumpsit, diuinæ charitatis seruiore accendit, diuinæ sapientiæ splendore illuminavit, omnique virtute perfectissimam, candidissimamque fecit. Hæc itaque sapientia incarnata inter homines conuersando domum, id est, synagogam euertit, prædicando, monendo, increpando, inuitando, vt drach-

o o o mam

Lucæ 19.

mam amissam, id est, animas imagine Christi insignitas, quas querebat, inveniret & saluaret. *Venit enim Filius hominis quærere & saluum facere, quod perierat.* Charissimi omnes nos errauimus, omnes peccauimus, & à pascuis cælestibus excidimus. Cognoscamus animarum nostrarum pastorem, audiamus & sequamur eius vocem. Valeat magis in cordibus nostris vox Christi, quam susurrrium diaboli, carnis aut mundi. Nihil nos adeo trahat ad omnem obedientiam, quam purus Dei amor. Cui in omnibus optemus placere, qui est benedictus in secula, Amen.

SERMO IN EADEM DOMINICA.

Quid sit appropinquare Deo, & eruditiones quæ sint in hoc Euangelio.

Gaudium maius est Angelis Dei super vno peccatore penitentiam agente, quam super nonaginta nouem iustis qui non indigent penitentia, Lucæ XV. Clementiam bonitatemque suam nescio quomodo peccatoribus maiorem potuisset insinuare Christus, quomodo ad spem potuisset venire eos magis erigere, quam quod fiduciam tantam prærogauit peccatoribus, cum eisdem conuersando, cum eis manducando & bibendo, eosque benignissima morum suorum dulcedine, vultus venustate, verborumque suauitate alliciendo. Non se austerum exhibuit, quem fugerent timidi, sed per benignum, ad quem confugerent etiam deplorati. Atque ideo (quod prima est eruditio huius Euangelij) legimus, quod sumpta benignitatis Iesu occasione appropinquarunt ad eum peccatores & publicani. Iuxta humanitatem Christi loquendo, dubium non est, corporali conuersatione hoc hominum genus, quod conscientia grauabatur, accessisse ad Christum. Nam diuinitatem pedibus accedere haud poterant, quæ vbiq; orbem terrarum implet. Quare Deo appropinquat nemo, nemo ab eo recedit, nisi ratione similitudinis, aut dissimilitudinis. Appropinquare igitur illi, est similem ei fieri. Ab eodem recedere, est dissimilem ei fieri. Ecce duas res habeo in manu, puta scripturam, picturamve in duabus chartis, non eodem magistro, nec æque graphice depictas. Volens dissimilitudinem artis indicare: de viliori pictura quid dico? Nihil hæc pictura ad illam appropinquat, maximè ab illa distat. Itaque cum vtramque in manu iuxta teneam, distare tamen eam à se dico, non propter locum, sed propter dissimilitudinem. Parum est autem, quod sint nos appropinquare sibi, quandoquidem etiam appropinquat nobis, sicut scriptum est: *Appropinquate Deo, & appropinquabit vobis. R. Siste diabolo, & fugit à vobis.* Vult igitur nos sibi assimilari virtutibus. Neque enim vel in Christo omnis similitudo nobis est appetenda. Nam sunt quædam, quæ soli diuinitati conueniunt, habentia excellentiam, potentiam, gloriam & magnitudinem. In his nihil nos mouere debet ad appetitum similitudinis. Neque enim debemus omnia velle scire, quæ nouit Deus, nec posse miracula facere nobis est appetendum, nec in gloria ei similis fieri, aut potentia. Ibi enim non oportet appropinquare, nec assimilari nos Deo. Sic enim Lucifer voluit appropinquare, & Deo fieri similis: In cælum, inquit, ascendam, ponam thronum meum à latere aquilonis, & similis ero altissimo: sed in abyssum deiectus est. Itaque Deo soli gloria, nec nobis hanc licet appetere, nisi

Baruch 3.

Lucæ 9.

Appropinquare Deo quid sit. Recedere à Deo quid sit.

Iacob 4.

Deo in quibus assimilari debemus, & in quibus non.

Esai. 14.